

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Hellig Krig

Citation: Aakjær, Jeppe: "Hellig Krig", i Aakjær, Jeppe: *Vadmelsfolk ; Af Gammel Jehannes hans Bivelskistaarri ; Esper Tækki*. - 1919, Gyldendal, 1918-19, s. 159. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer07tom-shoot-workid56095/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: *Vadmelsfolk ; Af Gammel Jehannes hans Bivelskistaarri ; Esper Tækki*. - 1919

forlaad mæ æ! — end a tykkes — vi kun gjån ha forlid
wos te den no Aar endnu. —

— Den sy ka maaskisæ vær aalgued — a tær saa-
mænd ett sej en Urd om æ; Gud kjender jo, hwad det
bejst er. Men maatt en sej æ, saa for wos aa tykk, maatt
vi wal kun blyw salig ved det, som wor Forælder er
bløwen salig ved.

Men vi er jo kuns syndige Mennesker, som fortjener
idel Straf. Aa, læ wos ett klog for møj i æ, men gi Gud
Æren i al Evighed.*

Ved denne smukke Tale vaagned Jens Kopborg op og
kvad:

„Stuel paa Kristus — det er mi Lyw; læw i ham —
det er en Vinding!“ Her kratted han en Taare ud af
Øjet under en Manøvre, som naar en Tudse afbøder et
nærgaaende Straa. — I det samme hæided Opvarnings-
jomfruen sig ind over Bordet for at fylde nyt Sukker i
Sukkerskasiene.

Jens Kopborg siog en krum Arm om Pigens Overkrop
og saa hende op under Øjnene med et fortrinnet Smil:

„Du haar endda no blød Aarme, Kjesten.“

— Endnu en Gang galed Esper Masen fra sin halvt
knælende Stilling mellem Bordtremmerne: „Jesus sagde til
sine — scipler — —.“

Men Kren Konradsen tærsked ham i Bunde, saa han
heller ikke denne Gang kom længere:

„Aa, du er jo saa fuld, te en ka prikk dæ paa di
Øwn. Du sku sgu skam dæ, for aa vis dæ saa snaaged
mell ande Guds Bø'n!“ Nu gled Samtalen over paa Sæd
og Avling, og Kren Konradsen sa med en indigneret Be-
vægelse:

„Ja, nu war en ved aa gied sæ te en Krumm Som-
mer, og saa kommer Worherr her ijen med hans Vinter
og hans Vrøvl.“

„Nej, saaha, Krejsten!“ udbød nu Woile Snædker i
en streng, hebrejdende Tone: „nu maa du ett sejj og for-
føld te syndige Tanker. Pas endda paa, hwad di Mund
sejer: Og sejj ett og biyw som jen af de uomskaarne Fi-
listre.“

Men nu blev Kren Konradsen vred for Alvor.

„Aa, du behøver ett aa sejj og gi mæ den Siavs
Streger, for a haar stavv, hwor du aalle kommer til at staa.

HELLIG KRIG

(1908.)

Der havde været Helligforsamling i „Sichen.“ — saadan
kaldte de fromme der i Soguet deres Forsamlingshus
— og nu havde en Klynge af de lunkne søgt ind til et
Bord i Kroen, hvor de havde nydt adskilligt flere
Kaffepuncher, end der kunde retfærdiggjøres ud af Loven
og Profeteme. Samtalen drejed sig til en Begyndelse om
fromme Materier; der var dog kun to-tre, der førte Ordet;
Resten hørte paa. Der var først den høje sværlemmede
Kren Konradsen, som ved sine mægtige Legemsformer let
og naturligt blev Gruppens Midtpunkt, saa meget mere
som Flasken var i hans Hænder. Under hans højre Arm
sad den forsigtige Woile Snædker, der havde nogen Hæld-
ning mod Missionen, men — Gud bedre det — endnu
mere Hæld mod Brændevinglasset. Saa var der Esper
Masen, der altid brændte efter at citere Skriftsteder, men i
Aften holdtes stærkt i Ave af Kren Konradsen, der havde
set sig gal paa denne Tilbøjelighed. Hvert femte Minut
rejste Esper sig halvt op i Knæene og fremsnøiede med
belagt Tunge: „Jesus sagde til sine — scipler — —.“
Længere kom han aldrig, saa blev han atter trykket ned
paa sin Plads af Kren Konradsen, myndigt som man fejer
et Insekt ned fra Bordet:

„Fanden med di Vrøvl, din Plevverkok!“

Woile Snædker havde lige sluttet et af sine Hosesokker-
Forsvar for Kingos Salmebog!

„Det war en bitte gjæv Bog. Den kund en løs i uden
aa komm i gal Tanker. A kan jo ett sejj andt — Gud

Dengaang du bløw konfirmired, hvor mon du war aa find paa æ Kjerkgwol? For — a stod owerst! Og jen Høttid — nu er æ akkurat syv Or sind — a hower æ lisse nyw! — det war Palmsendæ — da blywer æ gammel Degn syg lig mødt under æ Tjenest og saa kommer æ Præjst — (Kren Konradsen svæiger sin Bevægelse) — „det war jo Lassen; det war fandenmæ ingen Doskpand! — det war en Kaal, der vidst, hvad han gjord! — saa kommer han akkurat søen! — a hower æ, som det kund ha wot i Guer den Daal — kommer søen — og plækker mæ paa mi venster Skælder — lissom a nu gør med dæ, Wolle; — tre jenle bette Pik — og a kund jo snaar forstaa saa a møj, te det war mæ, han vild nøj — og a gaar jo saa med ham ud i æ Wavelhus, det forstaa sæ; og her sejer han mæ æ jo, som det war: Æ Degn war bløwen syg — medt under hans Handling; om a nu vild — — hmi!“ (Krejsten hæber!) — „om a nu vild øwerta hans — Plads! Og a vild jo da saa ett næjt æ Præjst det. Og a blyw jo saa strammed an i æ Kordar — i æ Degn hans Plads jo da — og a skuld jo saa sej hans Løsning; det er en stur Handling for en javn Mand aa blyw betroed tel!

Men a stod med Frimodighed indtil Enden. Og da a saa' „Amen“, da war der fandenmæ ett jen, der ku sej, te a haaj saa en hal Urd forkirt af nue Slavs Lig.

Der war manne jen, der vild ha gavn paa Niesen — for en haar jo fløwle ett no Optærels — men a past paa aa hold mi Kondovitter samme! — og da a war færdig: — a war beved, og a kund si, te osse æ Præjst war beved!

Der war jen Stej, der var a nær skrejen po Rumpen — for en haar jo ett æ Øvels; og ka en ett hold æ Town, saa ka en sgt lissaa godt spænd fræ.

A haaj lig hjulpen æ Præjst aa æ Hawl, og a seiler mæ jo saa tebaag — seen! — en ska jo ved, hvad en gjør paa de Stejer — og vi skuld jo saa syng den sidst Salm; og a skuld jo da syng for, det forstaa sæ!

Men saa war æ jo den her Slytter, de kalder ham; han haar jo nu aaltid hat no Pek te mæ; han sad uddest i jen af de owerst Stwoller — og som han sang! — ja, Gud spaar wos, som han sang!

Det war jo nu æ Mjening aa æ, te a skuld ha wot kjoer aa. — Han kund jo mærk, æ Skjevl, te a war ett

saa faast i æ Repetis. Men a tint lissaa still! ved mæ sjel:

A skal, Fanden sîaa mæ, nok hold dæ, din bette Swiss!

Han fulle mæ i æ Hæl lissaa trolle, lig te hvor der staa:

O, Gud, du ser min Længsel,
at jeg afløses mæ . . .

der smutt a fræ ham.

Det her: Hy—hy—hy! Hy—hy—hy! der bløw han sejn! den Knæst kund han fandenmæ ett komr øwer, æ Swend!

Nøj, Wolle, du skal misæl ett komm te mæ med di Streger, for der vil du nu fløwle komm under med di Latin!

Nu lærer æ Bø'n ingenting, men dengaang a gi te Skuel, da lær vi sgu nøj!

„Hwad lær i da?“ kom det med rolig Baskiang fra én af de yderste i Kredsen.

Kren Konradsen saa forbløffet op ved dette uventede Spørgsmaal.

„Hwad vi lær? Tror du, a ka how det!“